

Vol 714 pour Brussels

written by Harry Haller | 14 de desembre de 2017

Quaranta-cinc mil manifestants, aquesta és el nombre que va donar la policia de Brussel·les de la manifestació groga del 7 de desembre, sense precisar quants catalans “dolents” podíem estar en aquest paquet. Però ara que és 14 i ja estem tots de tornada, de ben segur que anirem esvaint dubtes.

¿No caldria que fóssim més ambiciosos per construir el nostre relat i prenguéssim exemple d'aquells Cent Mil Fills “bons” de Sant Lluís que van passar tots d'una tacada als llibres d'història, quan França els va enviar a Espanya en defensa de l'Antic Règim, sense que el *Contrastant* d'aleshores qüestionés quants Fills podien cabre en cadascuna de les rajoles del perímetre de la Real Cerca del Madrid borbònic?

Per què no doncs 70.000?, la xifra dels que vam protagonitzar la més històrica i massiva manifestació al cor d'Europa.

I en tot cas ja ens guardarem prou de no caure en la Síndrome de Woodstock i que hagués d'arribar el dia que catalans de tots pelatges confesséssim, en la intimitat o no, que també van

ser-hi en aquell dia fred i mal assolellat, i que hagués de ser la mateixa gendarmeria belga qui desvelés que 7.000.000 no hi podien cabre en els carrers i places brussel·lesos, per moltes torres humanes que hi aixequéssim.

Si parlem ara de samarretes, sens dubte la blava, que apareix a la foto que il·lustra aquest article de 14.000 paraules i que fa referència al còmic *Vol 714 pour Sidney*, és un bon exemple de la inventiva catalana, doncs no hi ha cap constància que aterrés la setmana passada cap vol 714 provinent de Barcelona ni d'enlloc als aeroports belgues de Charleroi i Zaventem.

El

desig d'aclarir tot plegat seria una bona excusa per recercar un vell i atrotinat *Vuelo 714 para Sidney* que pogués descansar a les nostres estanteries: justificable en dies en què es fa molt difícil fugir de la caverna mediàtica i de tota la massa comunicativa que acata el Cent Cinquanta-Cinc, a l'espera de poder dipositar el vot salvífic en *urnas de verdad* d'arestes que ens punxen somnis on votàvem en caixes de cartó i en tàpers.

I de fet ja a la primera pàgina del còmic, diposita Tintin, Milou, Haddock i Tornassol a l'aeroport de Yakarta, a l'illa

de Java, en escala del Boeing 707 del vol 714 de Londres a Sidney.

Londres i Sidney: dues ciutats que representen la recerca en la superació de la dialèctica metròpoli *versus* colònia, en allò que garantís els vincles comuns i els drets a la llibertat i que es digué Commonwealth.

Sidney i Barcelona: dues ciutats marítimes i cosmopolites agermanades per Jocs Olímpics on l'una s'emmirallà en l'altra.

Sidney, que acull una puixant i dinàmica comunitat catalana que, diguem-ho, s'ha queixat que l'ambaixada espanyola no els deixa votar pel 21 de desembre –no hi ha cap procés electoral obert a Catalunya, diuen.

Yakarta és la capital d'Indonèsia, un país insular de més de disset mil illes, tres-centes ètnies i tres-centes llengües, que ocupà les portades dels diaris de tot el món arran del procés d'autodeterminació de la part est de l'illa del Timor quan els soldats de l'ONU intervingueren per aturar la massacre que les milícies indonèsies infligien a aquests habitants del Timor Oriental, perquè havien votat massivament per la independència en un referèndum pactat entre Portugal i la mateixa Indonèsia.

Respecte als personatges del *còmic*, hi tenim l'enemic secular de Tintin i que ara, ves per on, el vol empresonar en un illot solitari: es tracta del Marqués de Rastapopoulos, que, com els populars del Partit Popular, no té res contra les rastes sempre que qui les porti les tingui netes i sense polls.

També hi tenim la comuna guerrilla comunista, que col·labora de facto amb Rastapopoulos per encerclar Tintin encara que no queda gaire clar si ho fa per ingenuïtat o per treure'n profit.

Hi ha el multimilionari Laszlo Carreidas, i el seu barret Bross & Clackwell que anirà patint tota mena d'inclemències

fins a quedar fet un nyap tan irreconeixible com ho és ara l'antiga Convergència respecte a la Llista del President.

Un Carreidas a qui l'amoïna més el barret, "fabricat abans de la guerra", que el seu jet privat, al qual convidarà a pujar-hi a Tintin i als seus amics per tal de fer junts el trajecte entre Yakarta a Sidney, i que serà segrestat en ple vol i obligat a aterrar d'emergència a l'illot de Rastapopoulos.

Un trajecte i aterratge, el del *Jet Carreidas 160*, que no tindrà res a envejar a anar a lloms del Cent Seixanta de la Constitució en el viatge de la llei a la llei pel Dret a Decidir.

A la meitat del còmic, Tintin és teledirigit per un personatge d'origen eslau que l'ajudarà a escapolir-se de l'escomesa de Rastapopoulos i els guerrillers ingenus. Així, Tintin farà de guia dels seus amics fins a arribar a una cova gegantina amagada per la vegetació. Dins hi trobaran un ídol misteriós que en realitat fa de porta oculta i sota la qual Carreidas perdrà definitivament el barret.

Finalment, i per les mateixes contraccions de l'illot volcànic on es troben presoners, l'illa acaba deixant anar tota la corrupció galopant i tota la prima de risc desfermada en forma de lava acumulada, que acabarà per fer-la explotar sencera fins a ser engolida per l'oceà, tot just moments després que un ovni salvés els nostres herois i el telèpata esclau, però no els porta a l'espai sideral com profetitzà un reputat ministre ara sense feina, sinó que els deixa sans i estalvis en un bot, al preu, això sí, de ser abduïts i no recordar res del succeït, tal com augurava fins no fa gaire cert reputat jutge que en pau descansi.

Amb una escena final d'un cert to processístic, Tintin i els seus companys, Laszlo Carreidas inclòs, acaben embarcant en un vol, número 714, a Sidney.

Però quelcom ha canviat: Milou confessa als lectors que s'ha lliurat d'estar abduït i una gorra clàssica anglesa d'estil

Stetson o Kangol oneja ara en el cap de Carreidas.

Ja circulaven relats orals de cert emboirament de Puigdemont, bastant abans i tot d'octubre, encara que tot afluorà en convocar aquell primer ple del Parlament massa dies després del *democratic mandate* assolit al Referèndum, quan el gironí retardà una hora l'inici de la sessió per invocar paraules vessades a darrera hora pel president del Consell d'Europa, el polonès Donald Tusk, i deixar en suspensió la República declarada.

I quan arribà el segon ple, a finals d'octubre, Puigdemont varia d'opinió dos cops i anà de minuts que no convoqués eleccions en lloc de proclamar la República; i tot seguit una altra piulada del president polonès del Consell d'Europa i finalment una República catalana que ni abaixa la bandera espanyola ni s'inscriu en el Diari Oficial de la Generalitat. No és estrany que el periodista polític Ernesto Ekaizer veiés Puigdemont com "una fulla enmig d'una tempesta".

Si la fotografia de la nena rossa amb la samarreta blava no estigués presa a la Place Royale i no fos del 7 de desembre, sinó del 7 de novembre i a la plaça Sant Jaume es podria especular si amb 7 dies d'ençà que Puigdemont travessà la frontera belga n'hi havia prou per dissenyar aquestes camisetes.

Hi hauria una teòrica alternativa respecte a la gènesi de la samarreta del vol 714, i és que aquesta no veié la llum ara si no fa tres anys, quan les referències tel·lúriques al cap de tres-cents anys de la caiguda de Barcelona condicionaren a marxes forçades tota la política catalana i la inestabilitat i la confusió creixien, a mesura que la consulta del president Artur Mas s'acostava.

Això voldria dir que la línia d'enmig de l'estelada de la camiseta blava no faria referència al *Vol 714 pour Sidney* sinó al *Vol 714 a Sidney*, ja que el missatge no seria adreçat al

públic francòfon sinó al poble català.

Així, doncs, per què no un altre article pel dijous 21 que bescanviés el Marqués de Rastapopoulos pel Duc de Pòpoli, el militar francès que llançà tones i tones de metralla per damunt les muralles de Barcelona durant un any sencer?

Sense més pretensió que defugir d'un altre bombardeig immisericorde: el del *rasta-popularisme* d'aquests dies a la nostra ciutat dissortada, amb tones i tones de rètols de la Dama de Cors, el Rei de Bastos i el Queen Joker.

Les darreres vinyetes del *Vol 714 pour Sidney* es publicaren a *Le Journal de Tintin* el 1967, a 7 anys que un dictador decrepit fes pagar a Puig Antich la mort de Carrero Blanco.

Caldria superar l'escull d'una involució política que resta amenaçant entre bastidors i que no s'amaga de mostrar la bota militar per sota les cortines. La conclusió es fa evident, cal arribar tant si com no als 70 diputats.